

det ærede Medlem fra Sorø (Alberti). Det ærede Medlem fra Sorø retede nemlig et lille Angreb paa mine Meningsfæller og mig, idet han sagde, at han ikke syntes om vor Motivering; thi, sagde det høitærede Medlem, vor Motivering var en rent vestindisk Motivering, og vor Modstand mod denne Lov var bygget paa Betragtninger af rent vestindisk Natur, d. v. s., at vi navnlig søgte at hindre Loven, fordi vi vare Modstandere af det vestindiske Regjeringsystem her og i Vestindien, og det mente saa det ærede Medlem fra Sorø ikke var tilfredsstillende. Det høitærede Medlem fandt, at der deri kunde ligge en Slags Tilkjendegivelse eller Antydning af, at vi ellers paa andre Omraader kunde have Tillid til Regjeringen. Jeg tror, at denne Slutning er en lille Smule dristig, og jeg ser ikke, at der er Nogetsomhelst, der berettiger det ærede Medlem til at tro, at vi paa nogetsomhelst Punkt i vor Optraeden overfor Regjeringen have vist den nogen Tillid. Men det forekommer mig, at det ærede Medlem fra Sorø ikke burde have rettet dette Angreb paa os i denne Sag, og jeg tror, at det høitærede Medlem havde gjort bedre i ikke at sige det. Jeg veed nok, at det ærede Medlem en Gang ved en tidligere Leilighed ifølge et Referat i et Blad, der udgives af hans ærede Ven fra Ringsted (Zahle), har udtalt sig om, at denne Sag var paatrængende nødvendig, men ikke desto mindre burde negtes af storpolitisk Hensyn, af Hensyn til Ministeriet. Jeg vilde da finde det bespøjet, om det ærede Medlem, selv om han nu havde ladet Angrebet og Slutningen om Tilliden falde bort som ikke ret motiveret, havde sagt: „Jeg kan ikke tillæde de Herrers Motivering, da de ikke have set nok paa den politiske Side af Sagen. Jeg stemmer imod Lovforslaget, skjøndt jeg anser det for paatrængende nødvendigt; men jeg stemmer imod det, fordi Regjeringen vil have det.“ Men senere, navnlig idag, har jo det ærede Medlem fra Sorø foretaget en Frontforandring, hvis jeg tør bruge det Udtryk. Han har nemlig erklæret, at han slutter sig til den Betænkning, der foreligger fra det andet Mindretal; men i denne Del af Udvalgsbetænkningen er netop al Politisk med en vis Flid holdt borte, idet man siger, at det er af rent faglige Grunde, man modfatter sig Lovforslaget. Naar man tager dette Mindretals Betænkning og sammenholder den med det Referat, som det høitærede Medlems Ven fra Ringsted har givet af det høitærede Medlems Utringer, vil jeg sige, at den Betænkning, der er skreven af det andet Mindretal, har netop vendt det om, som det ærede Medlem fra Sorø sagde. Thi det ærede Medlem fra Sorø skal efter dette Referat — som jeg antager er korrekt, siden det er gaaet gennem saa mange Blade, og det er det ærede Medlem fra Ringsted, der har affattet det — have sagt, at Sagen var paatrængende nødvendig, men at man af Hensyn

til Regjeringen ikke kunde give Noget. I den Del af Udvalgsbetænkningen, han nu slutter sig til, siges der imidlertid, at Sagen ikke er paatrængende nødvendig, og at det var uden Hensyn til Regjeringen, at man vilde negte Loven. Det forekommer mig nu ikke, at det ærede Medlem har nogen Grund til at klage over os; thi, er der nogen Betænkning, som rører ved den personlige Side af Sagen, saa er det vor. At den ikke tilfredsstillende det ærede Medlem fuldt ud, er noget Andet; men den er dog i saa Henseende noget klarere end den Betænkning, som det ærede Medlem idag har holdt sig til, og som gaar lige stik imod hans egen tidligere Opfattelse.

Vor Stilling til denne Sag, maa jeg med det Samme sige, er virkelig rent faglig i Ordets videste Forstand. Jeg kan begribe, at der kan være Mangfoldige, der kunde nære Ønsker om, at vi fra vor Side havde taget denne Sag storpolitisk, thi saa havde der atter været Noget at gjøre et Numer ud af; men det kunne vi hverken tjene vore Venner eller vore Hjender med. Det forekommer mig nemlig, at Sagen har en saa reel, saavel vestindisk som administrativ Interesse, at der er al mulig Grund for os til at lade Storpolitiken ligge udenfor og holde os til det, der virkelig ligger for. Her ligger for Spørgsmaalet om en Misregjering, om en gennem flere Aar ført Misregjering, en slet eller forsummelig Administration, og jeg tror, at det Spørgsmaal er af den Natur, at en Folkerepræsentation ikke bør tie dertil. Her ligger en Opfordring for fra en Regjering, hvis Chef ikke har set sig i Stand til at forsvare sig mod de Anklager for daarlige Bestyrelse, som ere gjorte gjældende i dette Mindretals Betænkning og af dette Mindretals Ordfører, og som af den Grund har været nødt til at sætte sig selv udenfor Debatten; her ligger fra den nuværende Regjering, fra en Minister, der har været nødt til at gribe til den ydmygende Udvei, som den ærede Minister har maattet bruge forleden Dag, et Forslag til os om at bevilge flere Penge til dermed at fortsætte dette slette System. Det maa vi modsætte os, det er der ikke nogen Storpolitik i; men det er heller ikke saa sladt fagligt, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) vil gjøre Sagen. Derimod er det en Protest fra Thingets Side mod den foregaaende Misregjering. Den bestemte Stilling, som vi indtage, er den, at vi ville forhindre, at denne fortsættes. Efter den Maade, hvorpaa vi have taget denne Sag, og efter at vi have gjort os bekendte med de Dplysninger, der foreligger, ere vi fuldstændig i Stand til at tage vor Stilling nu. Vi have i Alt, hvad vi have faaet at vide, faaet en fuldkommen Bestyrkelse i, at vor Opfattelse saa vel af den tidligere som af den nuværende Tilstand i Vestindien er korrekt, og vor Mening er da den, at den eneste forsvarlige Maade at hjælpe Vestindien paa, saa-